

Pe langa plopilor fără sot

Mihai Eminescu

Pe langa plopilor fără sot
Adesea am trecut;
Mă cunosteau vecinii toti-
Tu nu mai cunoscut.

La geamul tau ce stralucea
Privii atât de des;
O lume toata-ntelegea-
Tu nu mai inteles.

De cate ori am asteptat
O soapta de raspuns!
O zi din viata să-mi fi dat,
O zi mi-era de-ajuns;

O ora să fi fost amici,
Să ne iubim cu dor,
S-ascult de glasul gurii mici
O ora, si să mor.

Dandu-mi din ochiul tau senin
O raza dinadins,
In calea timpilor ce vin
O stea s-ar fi aprins;

Ai fi trait în veci de veci
Si randuri de vietii,
Cu ale tale brate reci
Inmarmureai maret,

Un chip de-a pururi adorat
Cum nu mai au perechi
Acele zane ce strabat
Din timpurile vechi.

Căci te iubeam cu ochi pagani
Si plini de suferinti,
Ce mi-i lasara din batrani
Părintii din părinti.

Azi nici macar îmi pare rău
Ca trec cu mult mai rar,

Ca cu tristeta capul tau
Se-ntoarce în zadar,

Căci azi le semeni tuturor
La umbra si la port,
Si te privesc nepasator
C-un rece ochi de mort.

Tu trebuia să te cuprinzi
De acel farmec sfant,
Si noaptea candela s-aprinzi
Iubirii pe pământ.